

Femeia și Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., $\frac{1}{2}$ an 5 cor., $\frac{1}{4}$ an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, $\frac{1}{2}$ an 7 lei. Un număr 50 bani.

ÎNVIEREA.

Suflarea primăverei adie! — Lumea este străbătută de presimțirea primăverei! Ce-a fost îngropat țeapă în recele mormânt al iernii, începe să se mișcă, încet, încet, cu viață nouă. Ce a stat la întuneric, se zorește cu putere să ese la lumina soarelui. Ce a fost tăcut și trist, cu nou curagiu face să răsune vocea sa în lumea trezită din somnul de iarnă.

Cuvântul „Înviere“ e scris cu foc pe pămînt, și tot, ce are viață și răsuflă, ascultă de porunca sa.

Nici ție, suflăt omenesc, nu ție-erăt să rămâi în urma lor, și ție îți sună „Scoală-te!“ Lasă în urma ta tot ce te-a ținut încătușat în lanțuri neîndoite, ce ție-a răcit și ție-a omorât suflătul, ce te-a amuțit și ție-a răpit curajul și puterea. Scutură tot ce e mișelesc, rău, josnic, slab, tot ce te împedecă în drumul spre bine. Precum Mântuitorul tău odinioară s-a desbrăcat de haina cea lumească și a inviat cu un trup transfigurat, aşa să ești și tu din spitele și neajunsurile lumești ca om lămurit, mai curat, mai copt, — mai demn de bunătățile cele vecinice, neperitoare.

Privește în jurul tău! — Uite verdeață veselă și luminoasă de pe arbori și tufișuri — nu deșteaptă și în inima ta speranță? Tu esităzi? Vînturi aspre de primăvară pot trece preste frunzele mici și fine și le pot nimici cu suflarea lor de gheăță! Ce are a face? Curând se va ivi verdeață nouă în locul celei putrezite și în scurtă vreme nu se va mai vedea nici o urmă de nimicirea de odinioară. Și tu vrei să disperezi, când un viscol al vieții îți rupe un rămurul verde din pomul speranței? Ai de grije numai, ca puterea trunchiului să nu fie ruptă, ca el să poată pro-

duce ramuri și frunze nouă. Nu vezi florile pe ramurile golașe? Crezi tu, că viitorul tău nu ție-ar mai putea aduce flori, pentru că o soarte rea a aruncat un vîl turbure preste tine? Atunci se făcuse toamnă în inima ta, și tu ai fost o iarnă întreagă mort, dar acum s-a făcut primăvară și primăvara să ai și tu parte de nouă bucurii și plăceri. Trebuie să fi înșe pregătit, ca să poți primi cu demnitate minunile primăverei. Nu-i ertat să te îndoiescă de puterea ta.

Uită-te și la paseri, cu câtă sîrguină adună pentru cuiburi, cu câtă veselie și încredere își fac de nou cuiburile, ce li-le strică iarna și alte puteri dușmanoase. Și ele știu bine, că și casa aceasta nouă va fi stricată, că la primăvara viitoare vor trebui să-si facă alta, dar pentru aceea totuși nu-si perd cumpătul nici o singură clipită — și tu ai vrea să stai cu mâinile în sîn, fără curagiu, când o nenorocire încearcă a clătină temelia casei tale? Dacă se prăbușește peste tine — ridică-te de sub ruini și fără esitare și frică pună peatru fundamentală pentru una nouă.

Ascultă glasul clopotelor de Paști: Înviere! Înviere! ne spun ele. Sunetul lor răsună admoniându-ne sărbătoare, cucerind lumea, se amestecă cu vînturile line de primăvară, cu glasurile de bucurie ale paserilor, cu murmurul vîrfurilor din templul păduri, cu cântarea muncitorilor de pe câmp — cu echoul întregei vieți și mișcări stăruitoare a lumii întinerite, înălțând nemurirei un puternic înmormânt. Cine va putea resista să nu cânte împreună cu ele măreața cântare a Învierii? Pe cine nu-l îndeamnă suflătul seu a face un tainic pelerinaj la mormântul Mântuitorului, care ne-a scăpat de puterea morții?

Când a intrat Isus Christos în Ierusalim și au presărat calea cu foi de palmieri. Re-

giunea noastră mai aspră nu ne oferă palmieri, ca salut de Paști, noi ne aducem mărtișoare. Cu mugurii lor plini ele sunt un adeverat simbol al vieții redeșteptate, reîntinerinde.... un simbol al nemurirei. Să adunăm dară mărtișoare ca semn de înviere, și când ar vrea să ne copleșească descuragiarea, când începem să ne îndoim de minunea Paștilor, atunci o privire asupra lor să ne aducă aminte, că orice iarnă a fost urmată de o primăvară de înviere.

(Scriitori Moderni.)

Edmondo de Amicis.

Presentăm azi on. nostri cetitori pe un fiu al Italiei, al țării lui Dante, după cum o numește el:

»*Bella Italia, cinta degl'Alpi, nel mare bagnata.*«

Da, al frumoasei Itali, încinsă de Alpi de o parte, ear' de trei părți scăldată în mare, presentăm pe un scriitor de renume european care a scris în dulcea limbă italiană, ce sună ca un cântec.

Este *Edmondo de Amicis*, care de prezent trăiește în Turin. De Amicis s'a născut în Queglia (provincia Liguria) la 1846 și la început s'a făcut militar, luând parte ca oficer în 1866 la lupta dela Custoza.

Primele scriri le-a publicat în ziarul „*Italia militare*“, a cărui conducere a luat-o ca oficer, la 1867. Obiectul lor este luat din viața militară și i-au intemeiat deja un bun nume literar.

La 1871 a părăsit cariera militară, dedicându-se cu totul literaturii. A făcut lungi

ascunsese față într'o mână, căci lacrămi se rostogoleau pe obrajii ei și se genă să-i vază cinea lacrămile.

Totuși când și ultima notă se perdă și Francisc termină, trebuie la rîndul ei să se ridice și ea ca să felicite pe artist. Își sterse pe ascuns ochii și murmură o confusă mulțumită, dar în butul sforțărilor sale ca să-si ascundă emoționarea, ochii ei albastri rămaseră umezi. Artistul observă și strigă cu vocea lui dulce și glumeață:

„Ce doamnă, d-ta ai plâns? Aceasta este cel mai prețios compliment ce 'mi-l poti adresa... Nu voesc să rămăi sub aceasta impresiune melancolică...“

În vreme ce Ioana confusă, se trasează-păcăită în colțul unei canapele, vienezul se duse să caute o mandolină și stând înaintea pianului, intonă o canzone italiană, o veselă cântare, care par a fi imprimate de căldura soarelui. În timpul cântării, trăsurile sale mobile, brațele, picioarele, întregul seu corp imitau pantomima comică și expresivă a cântărilor na-politane.

Cabinetul Romanelor.

Doliul veduvei.

De

André Theuriet.

(Urmare).

Ironicul suris pe care d-na de Mauves îl detesta atât de mult reapără un moment pe buzele artistului. Se plecă galant și se puse la piano.

Încercă mai întâi câteva rapide modulații, apoi cântă o poesie populară plină de sentiment. Pe aceea melodie Francisc compuse o continuare simfonică de un caracter sălbatic, sensual și pasionat.

Aceasta piesă debuta pe o temă simplă, gravă și de o intensivă tristeță. Notele se succedeau ca o lină cădere de lacrămi, o lamentație desesperată; apoi plângerea sfâșietoare amuția, devinea din ce în ce mai depărtată și dintr-o-

dată, aproape fără transiție, sună ritmul năvalnic, sgomotos, asemenea unei galopade de cai. Acordurile răsunau ca un chor de voci îmbătățe și tumultuoase, ca o explozie de alegre și peste tot se desfăcea ca în surdină melodia sfâșietoare a temei, aşa ca o rechecare a durerii în mijlocul desfrânamei bucurii după viață.

Încep să intre linștea se restabilea și avea sensația de-a fi transportat în vastele șesuri ale Ungariei de o sărbătoarească frumuseță la asfințitul soarelui. Blând și trist ca amurgul, o cântare se înălță în tăcere, un cântec de păstor, naiv și gingăș care se duceea se moară neisprăvit sub ceriul nocturn, unde se aprindeau stelele. Decănd Ioana luase doliu acum pentru prima dată asculta muzica, dar nici-o dată nu și-a putut aduce aminte ca să fi auzit vr'o cântare care să fi produs asupra ei o impresiune atât de turburătoare. Era oare arta compozitorului sau dispoziția ei sufletească, care să-i fi cauzat acea impresiune.

Era mișcată până în măduvă, nervii ei vibrau, un fior trecea prin carne ei. Își

călătorii în mai multe țări ale Europei și în alte părți, adunându-și material pentru descrieri și narăriuni. Astfel au apărut de el: *La Spagna* (1873), *Ricordi di Londra, Olanda, Marocco, Constantinopoli*, etc. care toate cuprind descrieri și povestiri interesante, deși în unele locuri sunt afectate, iar părțile interesante sunt uneori făcute în paguba esactității, ceea ce d. e. mai pregnant este la iveală în opul *La Spagna*.

De Amicis a scris mai multe scrieri în afară de cele amintite. Astfel *Ricordi di Roma* (1870—1) și *Roma libera* sunt opere istorico-politice, a publicat poezii și a scris și opere din domeniul pedagogiei. Una dintre cele mai sucese din scrierile sale pedagogice este: „*La maestra degli operai*“ (Învățătoarea muncitorilor), în care se descrie instruirea băieților muncitorilor inculți prin o tinere învățătoare. Altă scriere bună este „*Romanzo d'un maestro*“, care cuprinde descrierea miseriilor învățătorului italian.

Mai amintim apoi scrierile: „*Gli amici*“ (1882, 2 vol.), despre amicitie scrisă cu spirit finid o lectură foarte bună pentru tinerime, apoi „*Cuore*“, „*Alle porte d'Italia*“, „*Maestri e Maestre*“ etc.

În general Edmondo de Amicis are un stil frumos și elegant și este un bun observator, deși iei-coala cam sentimental. El este forte popular și unul din cei mai cetați scriitori la Italieni, ceea-ce se vede și de acolo, că scrierile lui toate au ajuns mai multe ediții.

În numărul nostru de azi dăm o mică schiță a lui în traducere.

Secretul Giginei.

Schiță de Edmondo de Amicis.

Aceasta este părtinie din tinerețea unui pictor vestit azi, a căruia cap interesant, acoperit cu păr cărunt, îl cunoaște fiecine în locul său natal; ochii-i mari, albastri esprimă bunătate și tristeță, iar pe buzele lui numai arareori se iveste câte un suris. Când s-a petrecut istoria aceasta, pictorul era aşa, cum sunt tinerii despre cari fantasează fetele la cetirea versurilor de amor. În ochii lui se reoglinda seninătatea cerului, pe care l-a știut înfățoșa cu atâtă căldură pe pânză.

Originea aventurii a fost o scrisoare neașteptată, care l-a adresat-o un vechi prieten și coleg, scriindu-i următoarele:

Aceasta caraghioslicie musicală ofență toate sentimentele Ioanei. O judecă de nepotrivită și necuvioasă. Era după răjiunea ei o profanație și o nedelicată glumă. Acum detesta din nou pe musicant. Iritată se seculă, își relua pălăria și vîloul și se îmbrăcă cu o grabă nervoasă:

Scumpa mea copilă, esclamă d-na Valperga când o văză decisă să plece, nu voiu suferi ca să te întoreci singură... Michaëlis, care e vecinul d-tale, te va reconduce...

Acesta salută și murmură cu provocătorul său suris:

Voi fi fericit punându-mă la ordinele d-nei de Mauves. Numai că mi-aduc aminte de o mărturisire ce mi-a făcut-o mai nainte la masă și mă tem să nu fiu indiscret.

Ioana fu atinsă de tonul său zefemist. Ea nu înțelegea cum putea musicantul să-și închipuiască că ei își era frică de el. Cel puțin Ioana își explica aşa lucrul că să se poată împăca cu conștiința sa; dar dacă ar fi mai sinceră față de ea însăși, ar fi descoperit în

„Iubite amice! De trei luni de zile locuiesc în apropierea ta și de o lună mă ţine legat de pat o reumă afurisită. Nu ai avea voie să fumezi o țigară lângă patul vechiului tău prieten?“

Scriitorul acestor șire era un suflet nobil și fidel. Deja în școala de pictură a fost un admirator al geniului, care la amicul său se manifesta atât de timpuriu. De un an de zile să se perduseră unul de altul, parte din înțemplantare, parte din cauză, că pictorul nostru era un om strădalnic, muncitor, a cărui spirit serios și puritan nu găsea placere în petrecerile veselnice ale camarazilor. Pe scriitorul epistolei de mai sus însă, cu toată ușurătatea lui, îl iubea, de oare-ce în fond era băiat bun și fidel. Din cauza aceasta îndată după primirea scrisoarei, a plecat să-l ceară.

Întrând pe poartă și privind la stânga în locuința portarului, a cărei ușă era deschisă, să oprit deodată, ca și fărmecat. La o mașină de cusut sedea o fată de o frumusețe admirabilă și în primul moment pictorul și-a exprimat aproape mirarea, întrebându-se, cum de ajunge o astfel de fată în locuința unui portar? Față îi era palidă și fină, asemenea unei camelii albe și era împrejmuită cu bucle negre și împodobită cu doi ochi albastri, lumișoși, strălucitori. Capul acesta frumos era aplacat spre masă cu o grație seducătoare. Pictorul a stat uimit și privea dulcea față a fetei, idealul intrupat, pe care l-a căutat de atâtă vreme. Apoi urcă șovăitor trepte.

Pe prietenul său l-aflat convalescent, dar tot în pat încă. De bucuria revederii și în conversația veselă de vre-un jumătate de ciasă, își și uitase de frumoasa fată. După aceasta îi veni în minte și și gândi să se informeze despre ea dela prietenul său. Dar l-a reținut un simț deosebit, frica nu cumva vre-o observare satirică sau șireată să întunecă chipul fetei; acest presimt fin a triumfat asupra curiosității sale.

În ziua următoare, a venit earashi la aceeaș oră, ba venea în fiecare zi, spre mare bucurie a prietenului său. Si de câte ori venea și se depărta, pe fată o află întrodeauna șezând la mașină, de obicei singură, mai arareori în societatea unei femei mai bătrâne, probabil mamă-să. Dela femeia aceasta aflat și numele fetei, căci a auzit cum a strigat-o pe nume: *Gigina*. Privirea lui să înțâlnească întredeauna cu privirea acelor ochi albastri frumoși, cari la ivirea lui străluceau pe

fundul inimii sale o dorință confusa de a petrece încă câteva minute cu artistul, care o emoționase atât de straniu.

„Îți mulțumesc, dle, replică Ioana; fiindcă avem să mergem acelaș drum, nu vei fi indiscret conducându-mă până acasă...“

Plecăram. Deși era o noapte ca și celealte multe cu cerul albastru, cari sunt privilejul delicioasei clime din Nisa, alea de citroni, care ducea la mica vilă era întunecoasă și de teamă ca să nu se impedece, Ioana trebuia să se razime de brațul său Francisc Michaëlis.

Un fel de agitație o cuprinse pe Ioana simțind la pieptul său contactul brațului bărbătesc. Merseră încet, singuri pe sub ramurile încrucișate în formă de boltă, respirând un aer încăreat de miroșuri de plante aromatice. La cățiva pași marea producea un vîjîit melodios. Doamna de Mauves era încă emociionată de simfonie doinelor, cari cu puțin înainte își causeră flori de placere. Nu se putu să nu facă din nou complimente însotitorului său.

un moment, ca apoi îndată să se apeleze îngândurați la muncă. În privirea ei, în care ar fi trebuit să strălucească bucurie și veselie tinerească, să reoglinde un fel de melancolie tainică. Aceasta nu era trecătoare, ci o melancolie statornică, care să parea că nu e tocmai de acum.

În privirea ei să vedea un fel de resignare fără speranță, care arunca o umbră pe față-i admirabilă. Fruntea ei albă ca crinul era sălașul curat al nevinovăției și în ochii ei nu se vedea nici urma vanității de cochetărie. Față de pictorul ei să facă cu timpul și mai rezervată și intorcea față cu o indiferență forțată dinaintea privirilor lui înclocate, având întotdeauna un suris dureros al resignării pe buzele sale purpurii.

Acest tainic tragic, care și impresura ființă, și marea farmecul și inima poetului deodată să aprinse de flacăra dragostii.

Căutând un pretext, ca să-i poată vorbi, scrise câteva șire amicului său, prin cari îi facea cunoscut, că având de lucru, nu poate să-l cerceteze ca de obiceiu. În mâna cu scrisoarea el intră la portar și să opri dinaintea Giginei.

— Azi nu pot merge la prietenul meu, d-șoara. Fii așa de bună și trimite-i scrisoarea aceasta.

Când Gigina văză pe pictor, făcă o mișcare, ca și când s-ar teme că el observă ceva ce ea ar voi să tăinuiască. Pictorul eșind zise:

— Scuză pentru necorrectitate, că am intrat fără a-mi cere permisiune...

Fata roșă și nu răspunse.

— Seuză... repetă el cu gingăsie.

Fata dădu din cap în semn de aprobare și un suris să ivă pe buzele ei, dar ochii ei strălucitori numai decât să întunecă, privi în jur și să pare, că așteaptă cu nerăbdare depărtarea pictorului.

La trei zile aceasta veni de nou, earashi cu pretextul unei scrisori. Apropiindu-se de ușă auzi un glas plăcut, armonios, care cântă un cântec jalmic. La apariția lui cântecul încetă. El dădu Giginei scrisoarea și după o mică tacere întrebă:

— Al d-tale a fost glasul acela plăcut, care l-am auzit adine-a-ori?

Fata își plecă ochii și nu răspunse. A urmat earashi tacere, iar apoi zise pictorul:

— D-ta lucrezi prea mult, d-ră. Șezi neconitenit la mașină, nu te-am văzut să pauzezi de loc. Mi-e milă de d-ta

„Sunt încântat, doamnă, zise el, că acordăți musicii mele simpatia ce o refuzați muzicanțului.

— Domnule, gângăvi ea zăpăcită, te încredințez că...

— Nu încerca să te scuza...

Mă laud că sunt observator... În decursul prânzului am văzut bine, că aveai ceva în contra mea și când am cântat aria acea neapolitană, am ghicit din față d-tale că te-am suprărat. Adeverat e?

— Dumnezeule, caraghioslicie acea răsună atât de tare încât după fragmentul ce ni-l-ai cântat și care atinge coardele inimii...

Într-adevăr, iubești d-ta doina mea?...

Chiar acum am lăsat să o graveze: permite-mi să ți-o aduc mâne...

— Domnule, zise Ioana evasiv, aș fi foarte măgulită dacă ai binevoi să mă trimiți...

Francisc se opri și prinț'o rasă se distinse ochii lucitorii și scrutatori, care se fixaseră asupra ei.

În fine grăi și Gigina, fără a privi la bărbatul ce-i sta înainte:

— Da, lucrez pentru că trebuie să o fac, și lucrez bucuros.

— Dar' sănătatea asemenea e de lipsă și d-ta ai nevoie de odihnă. Trebuie să faci preumblări. Nu te-am văzut decât șezând. Nu te atrag razele de soare?

La cuvintele aceste tinera fată a fost cumpinsă de o vădită iritație și fața 'i-se mișca convulsiv, ca și când ar fi fost străpunsă de un pumnal.

— Te-am văzut cu ceva? — întrebă spărat pictorul.

— Nu — răspunse tinera fată cu gingăsie. — Din contră, îți mulțumesc.

Și îi îndreptă o privire de recunoștință și simpatie, care străbătu în inima pictorului ca o declarație de amor. Și el se simțea atras tot mai mult, incitat și de taina care încunjură această ființă.

Pictorul avea un suflet drept și onorabil. Primul lui gând a fost să ia de nevastă pe ființa iubită, fără considerare la deosebirea socială, care punea un părete despărțitor între dinșii. În lumea artiștilor se întemplieră adeseori astfel de căsătorii, cari oamenilor așezați și cu calcul le par a fi niște enigme. Deocamdată nu voia să-și deschidă fetei inima, dar' după-ce pictorul seu s'a vindecat și avea de gând să se mute la sat, n'ar mai fi avut ocasiune de a intra în casa aceasta și astfel voia să se incredințeze despre starea lucrului.

Cu o zi înainte de plecarea amicului seu a venit să-și ia adio, fiind totodată firm decis, că va vorbi sincer cu Gigina și astfel o va îndupla să-și tradeze secretul, dacă în adevăr ar avea un secret. Fata ședea și acum, ca de regulă, la muncă, la locul obicinuit, dar' avea o haină nouă, o haină violetă, împodobită cu steluțe albe, care o prindea foarte bine. Să părea, că anume s'a împodobit, presimțind, că va fi părțea de o declarație de amor.

Pictorul începă a-i vorbi în ton indiferent, dar' apoi deveni resolut și grăi serios:

— Permite-mi să-ți spun ceva d-șoară, dar' nu o lua în nume de rău. Nu vorbesc din o înflăcărare momentană, ci cu toată seriositatea și din tot sufletul meu.

Gigina se făcă palidă și îl privi cu niște ochi curioși, ca și când ar fi presimțit, că va fi copleșită de o durere. Pictorul însă nu observă nimic și continuă:

— Permite să-ți spun, că d-ta ești frumoasă, ești fermecătoare. Îți mărturisesc, că

„Vezi doamnă... D-ta nu te încrezi în mine... Ești nedreaptă față de mine, fiindcă eu sunt un băiat bun. De ce îmi refuzi mulțumirea ca în persoană să-ți ofer piesa mea musicală?

— 'Ti-am spus domnule pentru-ce, sunt de curând în doliu și nu primesc pe nimeni"...

Ajunsă înădată la mica ușă care punea în comunicație grădinile Valperga cu mica vilă.

„Eată ești acasă, doamnă, adause Francisc, înainte însă de-a te părăsi lasă-mă să stăruiesc ca să fac o esecție în favorul meu. Nici unul nici altul nu suntem burgezi, sclavi ai formalităților... Tractează-mă ca pe un artist, dovedește-mi că nu ești mănoiasă pe mine, autorisându-mă să-ți fac vizita... Învoi, nu-i așa? La revedere scumpă doamnă, noapte fericită?"

Înainte de ce s-ar fi putut să se împortească la asta, Francisc îi strînse mâna, salută și se întoarse.

la prietenul meu am venit numai ca să te pot vedea pe d-ta și inima îmi bătea mai tare, de câte-ori treceam pe dinaintea acestei uși. Eată acum, când vorbesc cu d-ta, tremur, ca un copil și dacă aș avea cutezanță, 'mi-ar plăcea să sărut aceste sărmane mânuțe, cari numai lucra știu și aș dorî să sărut acesti ochi, plini de bunătate și triste, cari 'mi-au robit inima.

Ochii fetei străluciră de bucurie, dar' îndată fața îi fu cuprinsă de durere. Ea întrebă încet:

— Pentru-ce 'mi-le-ai spus aceste?

— Nu crezi doară, că vorbesc serios? — întrebă spărat pictorul. Nu mă ții de om onorabil?

— Ba da, da! Dar' pentru-ce 'mi-le spui mie toate aceste? Nu mai vorbă nimic, nimic; nu mă face să sufer, fie-ți milă de mine.

Ea tremura de emoție și își acoperi fața cu ambele mâini. Pictorul o privi surprins câteva momente, apoi zise:

— Iartă-mă, m'am prea pripit... Te las singură, să te poți reculege... Mă voi reîntoarce!

Agitat de primirea curioasă a declarației sale, pictorul să repezi pe trepte în sus, firm decis, că se va informa despre fată dela amicul seu, pe care îl găsi făcând mari pregătiri de călătorie. Când însă zări pe amicul seu, deodată se spăria de a-și destăinu secretul. Îl reținea o îngrijire nesigură, că poate se audă ceva, care 'i-ar sdobi în mod fatal ilusurile. Pe masă să aflau o grămadă de bancnote și amicul seu era ocupat cu împărțirea banilor.

— Această îi dau la croitor, această sunt ai stăpânului casei, această să vin medicului...

Și așa mai departe. În urmă luă în mână o bancnotă de 10 franci și cu o privire discretă zise:

— Aceasta e a Giginei.

Fața pictorului se făcă roșie.

— A Giginei? — întrebă el. A fetei portarului?

— Da, așa e! O cunoști doară? Ai avut voie să faci și tu ceva pentru dinsa? O jertfă mai bună nici că s'ar putea.

— Cum înțelegi aceasta? — întrebă pictorul cu glas stîns.

— Ei da, tu nu poți să! Locătarii casei au întreprins o colectă, ca să-și poată cumpăra sărmana un picior artificial. Prețul este o sută de franci și mititica de ani de zile voește să-l aibă. Ce fel de față faci, te rog?

Înădată-ce Ioana se urcă în odaea ei, trimise pe Ludivine să se culce și se apucă încet să-și facă toaleta de noapte. Era nemulțumită cu ea însăși.

Pentru prima-dată în seara aceasta, gândul ei se abătu dela Robert ca să se ocupe cu un străin. La ce atracție perversă să a supus ea interesându-se în felul astă de un om, care cu câteva oare mai nainte nici nu știa că există? El nu-i era simpatic; din contră mai curând îi inspiră un sentiment de neîncredere, și totuși o ținea agitată. Când se regândeau la cutezata și neașteptată stringere de mâna a lui Michaëlis, săngele 'i-se urca în față și inima 'i-se strîngea. Era mănoiasă de aceasta emoție curat carnală, se mustă și de aceea că nu 'i-a refusat mai energetică vizita.

Într-adevăr, Ioana declarase că nu va primi pe nimeni, dar' când artistul își renoi în mod nedelicat cererea, ea nu-i deține nici un răspuns și tacând, îi dase dreptul să-și interpreteze tacerea ca o ipocrită consumăre.

(Va urma).

Nu ai observat, că nu are decât un picior? Când era în etate de 8 ani a căzut din catul prim și a trebuit să 'i-se amputeze piciorul. Mare minune, că a rămas în viață.

Un minut tăcău, apoi continuă:

— De zece ani umblă cu cărje. E ceva grozav! Cu toate aceste până era copilă, era îndestulată și veselă, de când însă s'a făcut mare, simte amar greutatea miseriei sale.

Pictorul a ascultat de tot sdrobit trista destăinuire. Asemenea unui somnambul 'i-a luat adio dela prietenul seu și a plecat îngrozit. Interiorul seu era sbuciumat de sentimentele cele mai contrare. Așadară s'a sfîrșit amorul? Si pentru-ce? Ce a iubit el în adevăr?

Oare cele auzite n'ar fi trebuit să-și măreasă patima, dacă e în adevăr un suflet bun și nobil?

Își stăpână conștiința și simțea aproape, cum 'i-se topește amorul, schimbându-se în o nesfîrșită gingăsie și compătimire. Si totuși îi venea un gând infect și ticălos, când coborî treptele: să fugă, să nu mai vadă nici-când pe Gigina. Dar' eată, ce instinct puternic al inimii îl făcă să intre în locuința portarului? Si deja să află în fața fetei, înainte de-a se putea gândi ce să-și spue. Îi părea, că fata cetește din față lui, că el știe totul. Simțea, că e de giaba ori-ce scuză. Cu voce stînsă zise deci:

— Prietenul meu pleacă mâne. Să poate, că nu te voi mai vedea timp lung. Adă-ți aminte de mine câte odată... cum eu nu te voi uita toată viață...

Dacă înțelesul acestor cuvinte ar fi lăsat pe sărmana fată în nedumerire, putea să vază din mișcarea trămurătoare a buzelor, că aceasta e adio.

Ea se făcă palidă și două lacrămi 'i-se rostogoliră pe obraji în jos. Ear' pictorul plecă, pentru a nu mai vedea nici-când aceasta tristă față....

Cui să creză?

Un om cercetă pe un prieten al său și-i ceră măgarul să-și ducă cu el un sac la moară.

— Măgarul meu e la câmp — zise prietenul — nu 'ti-l pot împrumuta.

În acest moment se auzi sbierătul măgarului, care era în grajd.

— Ei vezi, zise omul, eu îl aud sbierând, e acasă....

— Știi că ești curios, răspunse prietenul, că crezi mai mult măgarului meu, decât mie.

Cântece pentru fete mari.

Dimineață.

Ce minune îmi văzură
Ochii ați, când m'am trezit:
Gardul dimprejurul căsii
Peste noapte a 'nflorit.
La lumina zilei nouă
Floarea albă strălucea
Si din crâng ăntâia oară
Cucu! cucu! s'auzea.
La trecut gândii deodată,
Totul îmi părea un vis —
Inima-și opri bătaia,
Doamne, nu știi ce-oiu fi zis.
Ah, cum murmură 'mprejurul 'mi
Eu de plâns mă mai topeam,
Ași fi vrut să mor, și totuși
Ca o zină eu rîdeam.

(Trad.)

V. Krag.

Intrarea lui Isus în Ierusalim.

29 Martie, anul 33.

Ilustrația noastră ne infățoșează intrarea lui Isus în Ierusalim, care s'a serbat acum în Dumineca Florilor. Eată o frumoasă descriere a acestui eveniment, scosă din „Tragedia Calvarului“:

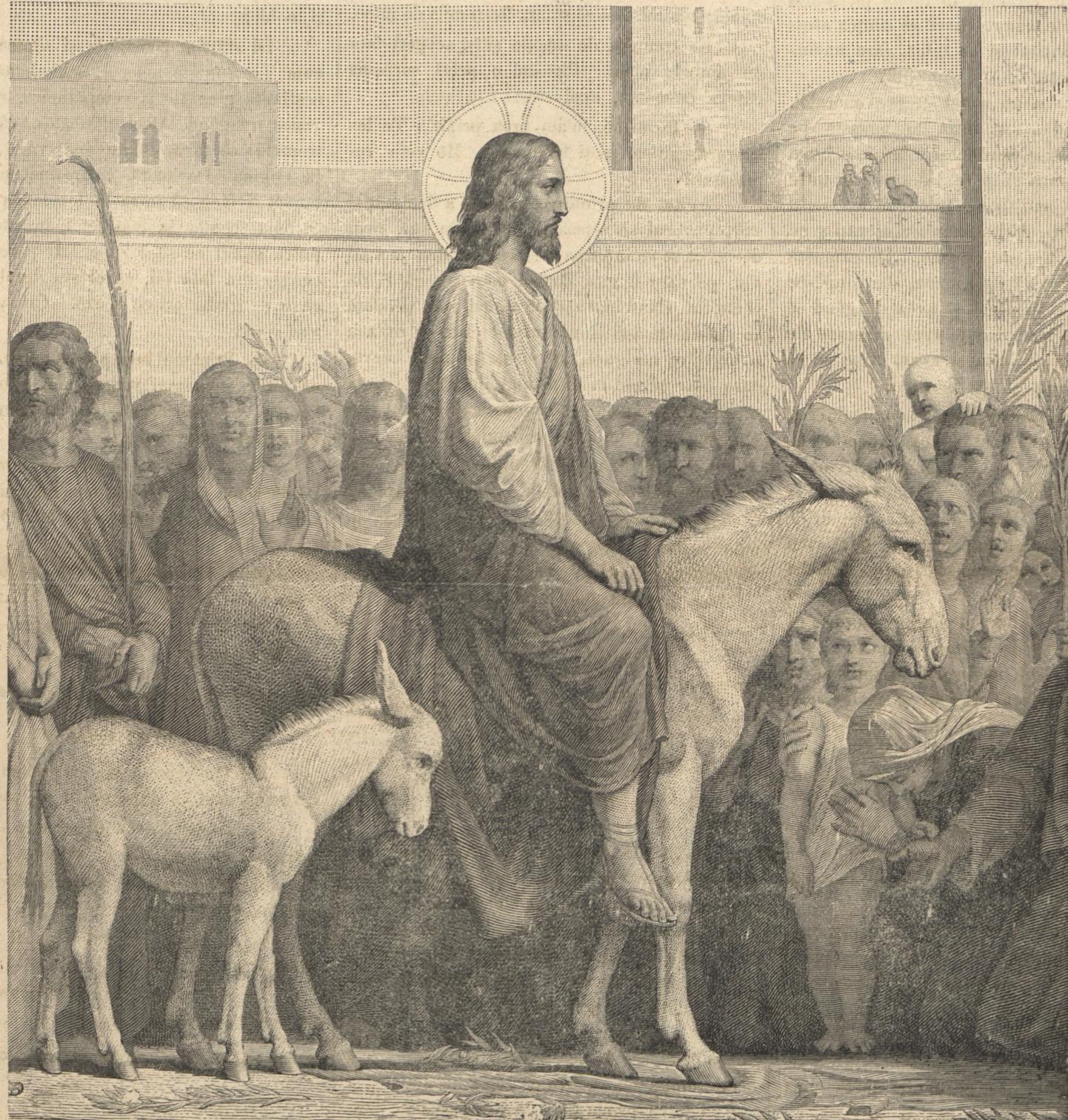
Ce dimineață minunată! Primăvara, deși timpurie, e plăcută și dulce, căci suntem în Iudea. Pământul, cultivat prin o muncă tainică, se trezește din lungul somn al iernii, reîntinerind la surisul regescului seu prieten, a soarelui ce răsare. Florile mai îndrăsnețe își deschid potirele, arătându-și foile proaspete. Preste smerite plante, ce vibrează și freamătă

posomorîte și fatale, cu afunde rădăcini, își desfac, și ele, cele dintâi frunze, amestecându-și miroslul cu parfumul naturii reîntinerite. Pe a cui seamă se ascunde otrava omoritoare în potirul mândru, surizător al florilor de primăvară? Pare că te ispiteză ceva, ca să repezi înaintea dulcelui Mântuitor cuvintele miresei din Cântarea Cântărilor: „Fugi frățiorule, și te aseamănă cu căprioara, sau cu puiul cerbului în munții mirosliturilor!“ Dar ce vorbesc? când însăși natura chiamă la sine pre Domnul Dumnezelui, care peste seaze zile are să o rescumpere! Cu flori și parfumuri îi ese înainte, cu dragoste și cântece, cu

Nesecată e rugăciunea de pe buzele lui, isvor al dragostei, nesecată din inima lui, tămâier de aur. Poate că în acest moment le repetă cuvintele, cu cari David își începea jerta: „Întra-voiu la jertfelniciul lui Dumnezeu, și Dumnezeul cel-ce veselește tineretele mele.“

Treizeci și trei erau anii Lui. Numai în zilele trecute săvârșise cea mai răsunătoare dintre toate minunile sale: învierea din morți a lui Lazar. Slava și numele lui umpleau deja Iudea.

Tatăl seu cresător, de Dumnezeu temătorul Iosif, odihnea deja în mormânt, dar trăia încă mamă-sa.

Intrarea lui Isus în Ierusalim.

pline de albine, mândrii olivii își aruncă horbota lor de umbră: pare că ar voi ca numai ei să se bucure de frumuseță și miroslul lor. Smochinii răsărîți printre crepăturile stâncelor celor mari ale Betphagelui, încep să înmugurească. Colo, înspre peșterile pietrilor Bataaniei, unde deja se roagă Magdalena, se aude gnguritul turturalei, salutând cu dragoste primăvara. Vile înviorează coastele posomorîte ale Iosafatului și — înainte de ce ar revîrsa în inimi beția ciorchinilor — răspândește deja în aer miroslul îmbătător al florilor.

Tradarea încă își are, de cele mai mulți ori, partea sa la sărbătoare: mandragorele,

frumuseță și farmec: „Iubitul meu“ — se pare că murmură ea în ciripitul tuturor paserilor, în freamătul tuturor frunzelor sale — „spune-mi mie, o tu, pe carele iubește sufletul meu, unde pasti? Unde țăi-pus lăcașul tău întru amiază-zii? Ca să nu fiu ca ceea-ce rătăcește... Unde este locul odihnei tale?... Pat de flori ță-am asternut tie.“

În ziua aceea Isus părăsește plăcuta locuință din Bitania unde, preste noapte ochii lui au durmit, eară inima sa a priveghiat. Deprise în negura dimineții nelămurit se iubește piscul pustiu al Calvarului. Între Calvar și Isus, — era primăvara.

Își luase aşadară calea spre Ierusalim. În aceasta cale mai întâi cădea Betphage, carea stăpânește intrarea văii Iosafatului, apoi grădina Maslinilor, carea se întinde lângă Betphage, și rîul Cedronului, ce curge prin fundul văii, în sfîrșit Poarta-de-aur, care se deschide spre coasta din față a grădinii Maslinilor și conduce pe călător în sfânta cetate.

Până la Betphage înaintă pe coama muntelui Maslinilor, având la picioare de-adreapta și de-astânga, sesul. Natura, văzându-l putu să amestece miroslul de dimineață al florilor sale cu rugăciunea Celui ce însuși e „floarea câmpului, crinul văilor“. Roauă din cer cădea

pe pajiște, reîntinerindu-o, și „umplând de roauă capul lui și părul lui de picături de noapte“.

Într'acea sosiau pe început din toate părțile și ucenicii. Oare frățiorul, când „vine sărind preste munți, saltând preste dealuri“, nu are glas, ca să cheme pe ficele Ierusalimului, inimi aşa de credincioase?... Se știa că în ajun s'a fost oprit ca să cineze împreună cu Lazar cel inviat, și că a petrecut noaptea în casa din Bitania. De aceea, mulți dintre aceia, pe cari parte 'i-a fost chemat, parte 'i-a vindecat și le-a iertat păcatele venit-au mânați de dorul de a-l vedè, încă din zori așteptând trecerea lui pe aceste locuri. În mile lor săngerate de iubire dovedit-au și de astă-dată adevărul cuvintelor: „că mai bună este mila ta, decât viețile“, și ușor e somnul acelora, pe cari mulțumita îi robește.

Învățătorul sosi deci în Betphage, încunjurat de o mulțime de învățăci și apostoli. Valea Iosafatului se desfășura în întregime privirei sale.

Aici se opri... Dincolo de Cedron îl aștepta împărăția, și gloria îl îngrozia... Chiar și trufașul Cesar, cu fier și tiranie armat, sovăise un moment în fața Rubiconului, ce îl despărția de Roma! — De altcum Betphage era o reședință preotească. Aici se creșteau iezi și mieii de jertfă, și de aici se trimeteau la Ierusalim. Se cădea ca din acelaș orășel să plece spre Ierusalim și Mielul lui D-zeu, ca acolo să se jertfească pentru a ridica păcatul lumei. Învățătorul își aduse aminte că aceasta era ziua în care, după legea lui Moise, se alegea jertfa de Paști. Voi aşadară ca, și el, din Betphage să-și facă intrarea sârbătorescă în Ierusalim.

— Vedeti colo jos înaintea voastră acel sat? zis-a cătră doi din apostolii sei, probabil cătră Petru și Ioan. Mergeți acolo, și „numai decât veți afla o asină legată și mânzul cu ea, deslegându-o aduceți-o la mine. Și de va zice vouă cineva ceva, ziceți: că Domnului trebuieaceste și numai decât le va slobozi“.

„Așinul — zice sf. Petru Damianul — e sămnul umilinții și al nevinovăției“. Al umilinții — carea e însuși adevărul, — și al nevinovăției — carea deschide calea spre lumină.

Pe când cei doi învățăci merg să îndeplinească porunca Învățătorului, El, visător, își lăsă privirea să rătăcească prin valea judecății. Ca în totdeauna, aşa și acum, să roagă: „Judecă și asupra mea, Dumnezeul meu, și desparte cauza mea de a nevinovatei mușimi. Smulge-mă din mijlocul acestei păcătoase și nedrepte omenimi. Tu ești tăria mea, Dumnezeul meu! De ce mi-se pare că mă părăsești chiar în ciasul în care îmi încep jalnicul meu drum?“...

Învățăci se apropiu, aducând asina și mânzul. Isus să roagă mai departe: „Trimită-mi Părinte, lumina și adevărul. Amândouă mă vor îndrepta spre Ierusalim, spre muntele cel sfânt, și de acolo, în corturile tale vecinice!“

O tainică așteptare, trezită de o dumnezească șoaptă, stăpânia sufletul Ierusalimului celui sfânt, și-l ținea în neliniște. Îndată-ce apără Mesia, eșind din Betphage, călare pe blandul animal, încunjurat de învățăci ce îl preamăriau, un sgomot nelămurit să produce pretutindenea, pe coasta muntelui, pe țermurii Cedronului, pe sub zidurile orașului. La spatele lui Isus se ridică soarele, învăluind cu o regească haină de lumină pe Acela, ce tocmai acum pornia pe cel din urmă drum al seu, pe calea uriașului. Totul era gata pentru triumf. Implinirea strălucită și neașteptată a prorocilor, învăluite în tainele Scripturilor, făcă să îsbucnească, fără veste, o însu-

flejire, căreia mulțimea nu putea să-i stea împotriva. „Bucură-te foarte fata Sionului, strigă fata Ierusalimului! Eată împăratul tău!“ Și poporul evreesc, poporul prorociilor, poporul stăpânit de Dumnezeu, acel popor, care hainele-și sfârtică și tipă supraomenește când îl însuflă Spiritul, — poporul acela să ridică. Ierusalimul e în ferebere: mulțimea năvălește la porțile cetății, bătrâni poporului și preoții se departă din templu, cărturarii cei împietriți la inimă își uită în sinedriu ura lor; îngâmfații farisei cu toată înfumurarea lor, neluând seamă la ciucurii vestmintelor, aleargă cu pași zoriți, măiestrii, străinii, săracii, cerșitorii — o împărtășită mulțime — deodată umple ulițele, revîrsându-se pe Poarta-de-aur, ce dă în valea Iosafatului. În curând acopere toată lătură cetății și se întinde — ca un potop — până la Cedron.

Sunat-a, Învățătorule, ciasul, ca să auzi cum Jidovii te salută ca pe împăratul lor. Eată înaintea ta poporul tău, — tronul tău e aproape. Osana! De patru mii de ani e așteptată jertfa rescumpărătorului: Osana! Fost-ai în Iudea morți, de patru zile pecet-luiți în mormântul lor; Osana! Legiuni de bolnavi fost-ai și în cete pribegieau leproșii, și nu era cine să-i vindece; Osana! Striviti de dispreț și sugrumăți pe nedreptate erau săracii, și nu era cine să fie osândit și să se jertfească pentru ei; Osana! Plină era lumea de păcătoși, și nime, ca pentru ei să se restignească! Osana! Neputincioși, cari nici-odată raza luminii nu o văzuseră și pierd de iubire nu gustaseră; Osana! Erau mame, la cari nime nu se gândeau să le privească și să le binecuvinte copiii; Osana! Văduve, cărora nici o putere nu putea să le redea pe fiil morți; robi, pe cari nime nu-i slobozia; neștiori, cari nime nu se gândeau să-i învețe; smeriți, fără seut în fața îngâmfarăii; păcătoși, fără iertare în fața fățăniciei; slabii și căzuți, fără apărător și fără nădejde, — Osana! Osana!

Valurile mulțimii intr'una cresc, prunie mai cu tărie strigă: „Osana fiului lui David, binecuvătat e cel-ce vine întru numele Domnului!“ Dar' în curând strigătele și aplausele nu mai sunt de ajuns, însuflețirea îsbucnește mai cu putere! Mulțimea întreagă e cuprinsă ca de friguri; rupe ramuri de finie, de maslin și de chiparos, și acopere cu ele drumul triumfal, strigând mereu și tot mai tare cuvântul de slăvire: Osana! Cei mai aproape, privilegiații, cari sunt mai în drumul Mântuitorului, nu știu cum să-i arete bucuria ce o simt la vederea lui Isus, că-i pot săruta mânila și îi pot atinge hainele. Își desbracă vestimentele, le aştern în calea lui, plângând de bucurie. Osana!

„Binecuvântată e împărăția, care vine în numele Domnului, a părintelui nostru David!“

„Împodobit cu frumșete mai mult decât fi oamenilor: vîrsatu-să dar în buzele tale: pentru aceasta te-ai binecuvântat pe tine Dumnezeu în veac!

„Înceinge arma ta peste coapsa ta puternice: cu podoaba ta și cu frumșeta ta, și încordează, și bine sporește, și împărătește pentru adevărul și blândeță și dreptatea!“

Osana! „Binecuvântat e împăratul cel-ce vine întru numele Domnului, pace în cer și mărire întru cei de sus!“

Într'acea, fariseii amestecați printre mulțime pătrund până la Isus: „Învățătorule — îi zic — ceartă-ți ucenicii“, zi să tacă acesti smintiți! Și răspunzând Isus au zis lor: „Zic vouă, că de vor tăcă aceastia, pietrile vor striga!“. — Numai inimile fariseilor erau mai virtoase, mai sterpe și mai afurisite și decât pietrile!

Visul Țiganului.

A visat Țiganul, că avea o oală plină cu vin.

— Stai, își zise el, să 'mi-l încălzesc și îndulcesc, știi colea...

Voină să facă foc, să deșteptă și — vin ca 'n palmă.

— Cap prost — își zise el năcăjit — n'ai putut bea vinul și neîndulcit?...

Ioan Lupul.

Novelă de Nicolau Missasi, tradusă din italienă de E. (Urmare și fine).

II.

După timp de o oară cei doi cumetri se reîntoarseră dela câmp; vorbeau împreună când sosiră în curte.

Clopotul suna de ameazi. Soarele arunca un văl de aur peste câmpie.

— Sîntem dar' înțeleși, cumetru? termină Santo.

— Mai am numai o vorbă: în Noemvrie vom face nunta. Acum la masă, căci sunt rupt de foame.

Ioan merse în urma celor doi moșieri, cari intrără în casă și el se așeză pe o treaptă a scării.

Ana era foarte ocupată. Aternat de un lanț deasupra focului ferbea un ceaun; un caserol de fer elocotea pe jăraticul dela cuptor.

Pe patul moșierului se vedea la capătul patului, întinși tăiașii galbini acoperiți cu o mășăriță albă, obiecnuita mâncare de ocasiuni mai alese.

Contrastând cu simplicitatea mobilierului țărănesc se vedea la capătul patului, între o icoană ciudată a Maicii Preciste de Carmel și între un chip prost zugrăvit al sfântului Francisc de Paul, o superbă pușcă cu două focuri, cu patul încrustat de argint și cu țevile de damasc; de desupt era întinsă o frumoasă cărtușieră cu încuietori de argint.

Fermierii își aprinseră pipele și șezură înaintea mesei. Ana venea și mergea; din când în când arunca căte-o privire de ochi asupra lui Ioan, rămas afară pe trepte, apoi cu o ușoară mișcare de umeri ca-și-cum 'și-ar fi răspuns și se reîntorcea la oalele ei. După câteva minute, cu un gest familiar și grațios îi întinse flăcăului o piuă de lemn și îi zise:

— Tine, Ioane, ajută-mi. Pisează puțină sare. Tie încă îți va fi foame...

Ioan luă piuă fără să se uite la tinera fată, își începu lucrarea adîncit în gânduri... Când sarea fu pisată, se seculă:

— Am isprăvit, zise Ioan, unde s'o pun?

— Aici... Mulțumesc, Ioane.

Se apropia de Ana, care pleca peste ceaun, mesteca cu o lingură de lemn mâncarea din el și îi întinse piuă. Ana luă sarea și o puse în sălăriță și apoi de tot încet ca să nu o audă cei doi cumetri, murmură:

— Ia seamă, nu fă mutră! Să fim prietini. Nu vreau să mă stric eu tine, dar tu întelegi că eu trebuie să ascult de tatăl meu. Eu nu te învinovătesc. Numai căt..

— Numai ce?

— Nimic...

Căldura era năbușitoare. Ana își sufulcase mâncurile și își desvălui brațele rotunde și musculoase. Fața ei, înviorată de lucru, avea o frumșetă sălbatică. Așternu masa pe o scândură lată de brad, așezată pe niște capre de lemn; mergea într'una dela masă la cuptor se pleca deasupra căldării, tăia pâne, umplea un urcior de vin. Toate aceste lucrări le isprăvea cu grabă și cu multă îndemânare.

Ioan o urmăria cu privirea și ea să prefăcea că nu-l vede.

Puțin genată de atâtirea privirei lui, Ana se întoarce către tinérul tăran și îi zise:

— Vino, dă-mi puțin ajutor, ceaunul e prea greu.

Ioan se sculă fără să zică o vorbă, ridică ceaunul aternat de lanțul de fer și-l puse pe pămînt. Ana luă de pe blid un blid mare de faianță și se ghemui jos; strecură mai întâiu tăităii, apoi îi băgă într'un vas și vîrsă încet peste tăităii galbini ca aurul un fel de lictar dulce. Apucă cu ambele mâni imensul vas și întorcându-se spre oamenii cari povestiau înaintea ușii strigă:

— Cui îi foame să se pună la masă.

Tărani se aşeză luând fiecare câte o furculiță de lemn. Fiecare se îngrijea de sine, nimenea de Ioan, care sedea la o parte pe o laviță. Anei i-se făcă milă de el:

— Să tu nu vii?

— Nu mi foame, — răspunse Ioan cu ochii plecați.

— Cum îți place!

În scurtă vreme vasul fu gol; Antoniu întinse urezorul cu vin oaspelei seu.

Urezorul treești din mână în mână și ajunse în urmă aproape gol ear' în mână stăpânului casei, care îl golii de tot.

În câteva minute lui badea Antoniu i-se roșiră obrajii și i-se deslegă limba.

— Spune-mi cumetru, îl întrebă Santo, cum ai ajuns la pușca aceea? Cred, că tu n'ai cumpărat-o.

— E un suvenir.

— Un suvenir? în ce fel?

— E o istorie lungă, pentru care îmi trebuie mult timp ca să ți-o spun.

— Ori-cum spune-o.

— Numai cătării, prietenilor, astă trebuie să rămână între noi.

— Am înțeles! — răspunseră în chor tărani.

— Ascultați: eram de vrăjou douăzeci de ani și lucram la Ieronim Scalzi în sus la munte; tovarăș de lucru aveam un prieten curagios și tare ca un taur. Tovarășul meu iubea o femeie care în fiecare Sâmbătă venea de îi aducea merindele pentru săptămână.

Amândoi păreau că se adorează. Aveau un prunc, pe care mama îl purta în brațe și pe care tatăl seu în fiecare săptămână îl omora cu sărutările. Si-l îndragea, se juca cu el, îl strîngea în brațe și-i petreceau cu micuțul!... Într-o zi mama sosi cu ochii scăldăți în lacrămi, îl trase pe soțul meu la o parte și îi vorbi încet multă vreme. Nu știa ceea-ce îi zise, dar știa că se reîntoarce de tot preocupat, posomorit. În ziua următoare pleca fără a-și fi tras socoteala cu principalul la care eram și după două zile afară cadavrul lui Ieronim Scalzi, cu capul crepat de o lovitură de secură. Omoritorul era...

— Soțul tău? întrerupse Santo.

— Lai ghicit. Cameradul meu, care își răsunase în felul acesta o injurie făcută soaței sale. Apoi, lumea află, că ucigașul, fiind urmărit de carabinieri și de părinții viciniei, apucase la codru și s-a făcut tăhar....

— Dar ce are de-a face frumoasa ta pușcă cu două țevi, în istoria asta?

— Puțină răbdare și vei vedea. El se făcuse așa-dar brigand și deveni în scurtă vreme foarte vestit și temut, săvîrșind în fruntea unei bande bine organizate, tot felul de crime. Stăpânirea nă isbutit să-l prindă. Atunci își formă o mică trupă de oameni dela țeară, oameni curagiști și bine armați, cari se hotărîră să se mantuiasă de acei bandiți. Recolta fusese slabă, de lucru nu se află și eu

mă înrolai între ei. Zi și noapte băteam câmpii, văile și pădurile prin vînt și ploae, pe arzătoarea arșiță a soarelui. Mergeam în tăcere adurmecând cele mai mici urme, pasionându-ne prin aceasta vînătoare de om, care ne putea costa viață. Noi eram vrăjitorii cincizeci și ei doisprezece.

— Lașilor! strigă Ioan, care ascultă cu pumnii înclestați și cu ochii scânteitori.

— Tu ai zis lași, pare-mi-se? întrebă badea Antoniu. Cari erau lașii, ei s-au noi?

— Nimic, nimic..., nu ascultați...

Badea Antoniu continua.

În scurtă vreme desroperiră pe bandiți stând la pândă în dosul unei grupe de arbori, ora hotărîrii sunase: ei sărîră asupra noastră, cu pumnalul în dinți, și cu pistolul în mână. Atacul a fost îngrozitor. Eu am fost atacat de un tăhar care pușcase din apropiere asupra mea; am ripostat și l-am doborât. Apropiindu-ne de el recunoscui pe veciul meu tovarăș de muncă.

— Într'adevăr? strigă ascultătorii.

— Chiar așa. 'L-am apucat de mijloc, se sbuciumă cu mișcări desperate, răcind de mână și înjurând ca un păgân. În sfîrșit, ai nostri îmi sărîră într'ajutor și isbucniră în strigăte de bucurie: fără să știi aveam în mână îngrozitorul cap al bandei, care de trei ani terorisa Calabria.

Omul acela, cu spume la gură, cu ochii injectați de sânge, rănit la pept și la grumazi, el care grohotea pe pămînt ca un rîmător pe care-l ucizi, nu era altul decât vestitul tăhar Petru Grillo⁴!

La acest nume, Ioan Lupu, sări în picioare ca un tigru și-i îndreptă privirea însăspîmîntătoare asupra lui badea Antoniu. Ceialalt nu-l băgară în seamă, fiind foarte interesat de povestirea stăpânului casei, dar Ana, care-l observă îl prinse cu putere de braț strigând.

— Ce ți-e Ioane? Dumnezeule! ce ți-e?

— Nimic... nimic... Gată, bade Antonie zise celalalt stăpânindu-se.

— Puțin mai am de adaus. La împărțirea prăzii, îmi deteră partea cea mai mare și am căpătat aceasta pușcă și ținătoare de cartușe care era a capului bandiților.

Toate privirile se îndreptară spre capul patului unde pușca afîrna de părte. Ioan nu-i putu desface ochii de pe ea și o mulțime de diverse sentimente trebue că se sbuciumau în el, de oare-ce față-i era lividă. Fermierul, după-ce trase o îngătiură de vin, își șterse gura cu dosul mânii. Ana se apropiă de el și îi șopti la ureche.

— Tată, o să vezi că povestirea ta ne va pricinui nenorocire.

— Taci, proastă!

Apoi întorcându-se spre Ioan, care examina armele brigandului, badea Antonie îl întrebă.

— La ce te gândești, Ioane?

— Gândește că țăi-ai uitat de ceva din povestirea ta.

— Ce știi tu de asta? Tu nu erai acolo, așa socotesc eu?

— Nu, dar o țigancă 'mi-a destăinuit că Petru Grillo a fost tradat de unul din amicii sei.

— Mințești, lupul dracului! strigă fermierul, sărind în picioare.

— Si de ce te năcăjești, bade? răspunse flăcăul, încrucisându-și brațele, în vreme ce o stranie scrișnire îi strîmbă gura.

— Eu, eu, bâlbâi confus fermierul căzând înapoi pe scaunul seu. Zic numai atâtă că țigana a mințit.

— Dar cumetru, ce te supără asta? observă badea Santo.

Ana, foarte palidă, sta la o parte observând pe Ioan, care răzimat de părte, părea adâncit în gândurile sale.

— Spune-ne, Ioane, ce știi de moartea lui Petru Grillo, zise Santo.

— Eată! Petru Grillo, avea un amic în care avea o încredere netermurită.

Acesta își schimbă numele după-ce și-a fost tradat amicul. De o parte se ținea de mica trupă a tăraniilor, de alta își încunoștiință prietenul de cursa ce î-o întinse stăpânirea și oamenii. Într-o zi brigandul îi arată un loc unde îngropase cinci mii de galbini, destinați femeii și copilului seu. După trei zile trădătorul împresură pădurea în care se află banda și capul ei și cu față surizătoare merse înaintea cameradului seu... Petru Grillo, fără temere, nebănuind nimic, se aruncă în brațele acestui Iuda, și îndată fu atacat... Nu-i adeverat bade Antone?

Badea Antonie nu-i răspunse nimic: strânea convulsiv mărunchiul cuțitului seu și trăgea cu el desemne pe masă.

— Petru Grillo, continuă Ioan tremurând, se luptă desesperat, apoi căzu. Unii dintre ai sei periră, alții fură arestați. Unul singur putu să scape. El alergă la femeia căpetenie sale și îi povestă întâmplarea, dar nu-i putu spune numele falsului frate. Apoi oamenii știură că Petru Grillo avea să fie împușcat... Astă-i tot ce 'mi-a povestit țigana.

— Țigana a mințit, repeta badea Antoniu cu ochii plecați.

— Sfîrșitul, continuă Ioan fără să se neliniștească de întrepurerea fermierului, îl-am văzut cu ochi mei proprii. Eram pe atunci cu mama mea la Cosenza și nu eram decât de opt ani. Mă couduse să asist în vâlceaua Rovito la execuția lui Petru Grillo, care s'a săvîrșit la douăzeci de pași dela pod.

De față era multă lume: soldați, carabinieri și garde... În sfîrșit apără condamnatul, legat în lanțuri ca un animal sălbatic. Căută spre multime, cu capul sus, părând a căuta pe cineva... Ochii îi se pironiră asupra unei femei și a unui copil pe cari nu-i mai părăsi. Am auzit comanda: Foc! și detunătura a douăsprăzece focuri de pușcă... Fumul se împrăștiă și pe Petru Grillo îl putură vedea zăcând pe pămînt, cu fruntea și pieptul găurit de gloanțe.

Încep, pe încep poporul să împrăștiă. Mama mă luă de mână și ne apropiară de mort, care avea, vedeți aici la frunte, o gaură roșie din care țîșnea sânge și fum⁴. Si flăcăul, cu degetul întins se apropiă de fermier, care îngrozit se trăgea înapoi și îi atinse fruntea repetind: „Aici”!

Badea Antonie își plecă capul ca de lovitura unei barde. Ceialalt tărani își opriră răsuflarea, fiindcă Ioan avea o privire infiorătoare. Ana, dintr-un colț, îl urmăria cu privirea; când îl văză ridicându-se în contra tatălui seu, tresări și aruncându-se între tatăl seu și Ioan strigă:

— Piei, piei de aici!

— Ah, tu ești, Ano, zise Ioan cu o voce amărîtă. Tu ești, fata acestui miserabil, și tu mă alungi acum a două-oară. Pe sfânta Fecioară! asta va fi mai pe urmă!...

Ioan, făcând un semn amenintător, ești. Când ajuște afară badea Santo zise lui Antonie:

— El e, ăsta-i fiul lui Petru Grillo... Mă înfricăt când țăi-ai atins fruntea! Eu nu-l voi ține mai departe în serviciul meu...

Astă-noapte am auzit cuciulea cantând: e semu rău! murmură fermierul.

Trei luni trecuseră dela acea zi. Ioan Lupu nu s'a mai arătat prin prejur. Ana nu se mai gândeau la el. Căsătoria tinerei fete cu Marcu trebuia să se celebreze după recolta castanelor și tinera păreche aștepta cu nedumerire ziua binecuvântării.

Ceremonia avea să se întâmple la Paterno, un mic sat, de departe de două ore dela moșia lui badea Antonie. Pe la ameaza unei frumoase zi de Dumineacă din Noemvrie, țărani din cătunele învecinate, învitați la cununie, îmbrăcați în vestimentele lor cele mai frumoase erau adunați în ogradă, unde moșierul, ca să facă lucru bun, puse cep la o bute cu vin.

Mirele, un flăcău înalt și frumos, cu față brunetă, cu membrele robuste, asculta rîzînd glumele proaste ale asistenților.

Mireasa apără. Însoțitoarele ei o urmău. Nuntași porniră spre Paterno. Ograda rămase goală. Atunci ușa pridvorului se deschide încet și un cap brunet se arăta prin crepătură ei: ne mai vîzând pe nimenea, omul se furiașă afară și sări jos pe pămînt. El purta tradiționalul costum de brigand, de catifea întunecată, garnisit cu nasturi de argint; din buzunarul seu ieșia mânunchiul de os presărat cu aur al unui pumnal și în cureaua de piele ce-i strîngea șelele se vedea patul de fildeș al unui pistol.

Dacă badea Antoniu l-ar fi vîzut în acast moment pe Ioan Lupul, s-ar fi îngrozit de expresiunea feroasă a fisonomiei sale. Sigur, că e singur, urcă treptele de lemn, oprindu-se la fiecare pas ca să asculte și să privească în jurul seu. Când fu în galerie, împinse cu vîrful pumnalului seu zăvorul ușei, intră în odaia din nainte și fără să stee pe gânduri se duse la locul unde era atîrnată pușca și cărtușiera. Le luă de pe părete și apucându-le în mâna revîză înfiorătoarea scenă, la care, încă ca copil mic, asistase în brațele mamei sale.

„Sérmane tată! nici-o dată n'am uitat ceea-ce mi-au demândat înainte de moarte privirile tale. Acum că cunoște trădătorul, il voi isbi în mir precum tu însuți ai fost lovit... Apoi luă două cartușe (patroane) și încarcă pușca.

— Una pentru tine, tată; ceealaltă pentru mine; și eartă-mă dacă îmi împreun răsunarea mea cu a ta.

Ah! tu m'ai alungat Ano, tu fiica trădătorului! Eu voiu alunga pe tatăl tău și pe mirele tău din aceasta lume!... Si aruncând o ultimă privire în jurul seu ești și reînchise ușa. Ioana apucă la munte și se perdă prin pădurea de castani.

Chiar un sgomot vesel întrerupse sumeața liniște a codrului: cortegiul de nuntă se reîntorcea acasă și rișetele dovedeau că bunul vin nu lipsise.

Badea Antoniu între tinera păreche mergea înaintea celorlalți nuntași. Ajunși înaintea capelei, moșierul se opri și și luă pălăria de pe cap. Toamai în acest moment dintre mărăcini, un om se ridică în picioare stând la cățiva pași de bătrânu, care strigă:

„Cine e aici?”

Un fulger străbătu poteca, o detunătură de foc răsună: badea Antoniu căzu pe spate lovit de un glonț în frunte.

„Si cu una...“ zise o voce.

Un țipet ascuțit sfâșia aerul: Ana geomă pe corpul tatălui seu, în vreme ce tinerul însurat, privia înmărmurit la cadavru.

„Si cu a două“ repetă aceeași voce. A două detunătură resună și Marc lovit prin inimă, se rostogoli ca trăznit! Țărani însămătați, luându-și cu sine femeile cari cheamă numele sfintei Marii într'ajutor, o luară

la fugă. Ana rămase singură lângă cele două cadavre: de pe buzele ei ieșia un murmur confus, țipete, gemete, suspine, printre cari se auzia numele bărbatului seu și al tatălui seu, cari zăcea pe pămînt, luminați de lumina slabă a candelei sfinte.

Ucigașul, nemîșcat și gânditor își privea victimele.

Câteva luni Ana își perduse mintile de durere; apoi se vindecă, vai, ca să-și aducă aminte de sfâșietoarea scenă și să plângă...

Ioan Lupul își continua cariera de brigand. Retac celealte crime ale lui, cari n'au fost decât urmarea celei dintâi.

După ce a devastat cu banda lui o parte a provinciei, căzu în mânile justiției. Înaintea juzilor șezând pe scaun rămase mult și nepăsator și la recitarea crimelor sale și la vedere vestimentelor pline de sânge ale victimelor sale, nu arăta nici cea mai mică părere de rău. Fu condamnat la moarte, dar prin grația suverană pedeapsa de moarte își schimbă în muncă silnică pe viață.

Interviewul.

Între un ministru și un ziarist:

— Auzi, dle, zice furios ministrul, ce măgării ai scris d-ta alaltăieri în ziar despre cele-ce m'ai interviat?

— Am știut dle ministru, replică ziaristul, că dacă voiu scrie verbal cele-ce mi-ai spus, te vei mănia foc.

FELURIMI.

Femeia și oglinda.

Un bun cunoșețor al femeilor, care și-a făcut observațiile asupra timpului cât îl petrec femeile în fața oglindei de când sunt mici până la adînci bătrânețe, a ajuns la următoarele rezultate statistice:

Fetiță de 6—10 ani petrece câte 7 minute pe zi la oglindă. Dela 10—15 ani se privește câte 10 minute. Fata de 15—20 ani stă la oglindă câte un sfert de ciasă, în etatea dela 20—25 ani are lipsă de câte 22 minute, iar femeia de 25—30 ani să privește în oglindă tomai câte o jumătate de oară pe zi.

De aci înainte seade timpul jertfit la oglindă. Femeia de 30—35 ani stă cu 6 minute mai puțin, în periodul dela 35—40 ani seade la 18 minute, între 40—50 ani la 12 minute, între 50 și 60 la 7 minute, iar femeia ca matroană să îndestulește a prăda la oglindă pe zi numai câte 6 minute.

Dacă sumăm aceste date, aflăm suma de 349.575 minute, care corespunde la 5826 ore sau la 242 zile. Așa dară femeia dela etatea de 6 până la 70 ani petrece 8 luni și 2 zile la oglindă.

Inteligiența paserilor.

Oamenii să interesează foarte mult de rîndunele, nu numai pentru aceea că sunt vestitoarele primăverii, dar flindcă se apropi de noi mai mult ca alte paseri. Rîndunelele se țin pe la orașe și sate, locuiesc în casele noastre și sbor fără nici o frică în jurul nostru, atingându-ne obrazele cu aripile lor catifelate și trecând pe dinaintea noastră cu ciocurile lor mici, par că ciripesc: „Bună ziua!“ În fine drăguțele trăesc în intimitatea noastră și petrecerea lor la noi ne face multă bucurie.

Fiecare am putea spune ceva despre rîndunele. O întâmplare petrecută într'un sat

din Ardealul nostru însă merită atenție. La curtea unui mare proprietar locuiau o mulțime de rîndunele vesele și fericite. După călduroasa lună a lui Cuptor sosește August cu vînturi răci, frig și brumă. Doamnei căsii i-se făcu milă de ele și dete servitorilor ordin ca să pună în șuri un fel de prăjiui groase, provăzute cu cuie de lemn și să le întăreasă în aria șurii. Demânda totodată ca la asfințitul soarelui să deschidă porțile șurii, ca micile amărîte să-și poată afla un asil. Intenționea doamnei a fost înțeleasă. Sute de rîndunele au intrat în șură. În revîrsatul zilei deschizîndu-se porțile șurii, fragedul popor aripăt sbura în liber, ciripind din micile ciocuri: mulțam, mulțam. Câtă vreme a durat frigul au profitat de aceasta binevoitoare ospitalitate. Servitorii, cari să îngrijesc de ele au observat, că în fiecare seară numărul lor se sporea. Se știe, că dintre toate paserile rîndunelele observă mai mult marea principiu al solidarității.

Încât despre inteligența lor poate servi următorul cas caracteristic. În absență unei familii de rîndunele plecate în teră mai călduroase, niște gălăgioase de vrăbi se întăpînă peste cuiburile lor. Sosind primăvara, rîndunelele s'au reîntors la mica lor căsulie artificioasă, lucrată cu multă trudă. Au aflat înse venetici obraznici la ușa micii lor case. Ce era de făcut? Să se iee la luptă cu obraznicele și gălăgioasele de vrăbi mai tari și mai harțăgoase nu se încumătau. În luptă dreaptă ar fi fost nimicite. Dar eată o idee inspirată de șicurință.

— Ti, ti, ti, ti! și cu iuțala săgeții se lasă pe marginea unei bălti tinoase și umplu ciocurile cu nămol și sbor spre cuibul lor ocupat. În timp de o un pătrar de oră gaura cuibului a fost astupată cu zid.

Neomenoasele vrăbi au trebuit să părăsească cuibul strein, în care nu mai putură intră. Dușmanul plecat să-și caute alt sălaș, rîndunelele și-au reocupat mica casă.

Musica la Eschimoși.

Călătorii laudă glasul Eschimoșilor și bunătatea urechei lor. În 1818 a scris un călător despre danțurile sălbătice ale Eschimoșilor aflători la Nord de Capul York în Grönlanda, dar cea mai bună dare de seamă e a lui Stein în urma călătoriei sale din 1899. Iată: mai înainte se scoală un cântăreț, care se acompaniază cu o tobă, în care bate pe dedesubt c'o coastă de balenă. Joacă și cântă, făcând mișcări înainte și îndărăt cu trupul și pe urmă într-o parte și în ceealaltă. Privitorii cântă și ei pe ton mai jos.

Pe urmă se scoală altul, având între palme un băt pe care îl ține drept în sus și cu vîrful căruia face în aer o circumferință; apoi strigă amândoi pe glas înalt: ve! ve! rîd și fug unul de altul, al doilea însă ia dela cel dințăi toba. Si tot aşa înainte până se satură de jucat și de cântat.

Stein a putut scrie și melodia cântecelor. Le cântă cu un fel de băzăială, aşa că nu se pot auzi la o depărtare oare-care.

Cântecele au numele vre-unui animal: aşa e cântecul epurelui, al găinușei, al vulpei etc. și arată simțurile aceluia animal față de oameni. Așa în unul se plâng o pasere de răutate și obrăznicia copiilor, care o urmăresc neîncetat, etc.

Unele cântece le cântă într-o limbă, pe care nu o mai înțeleg de loc și care e la fel ca cea din cântecele religioase.

Stein a reușit să le înțeleagă, studiind și comparând între ele mai multe dialektele eschimoase.

De-ale bucătăriei.

Tortată princiara.

Şepte albuşe de ou se bat până se formează spumă tare, în care se amestecă cât se poate de ușor 7 gălbine, 70 grame unt topit, 70 gr. sîmburi de alune prăjite și fin pisate, 140 gr., şocoladă frecată, 140 gr., zăhar, coaja dela o citroană, puțină scortisoară și 2—3 cuișoare pisate. Aceasta masă se varsă într'o formă de tortată unsă cu unt și presărată cu făină și se pune să se coacă la o temperatură nu de tot mare. După-ce torta s'a răcit se tăie în două și se umple cu următoarea cremă din care se face și glazură: În vasul pentru spumă se pune 4 albușuri, 28 deca zăhar pisat și 1 decilitru cafea neagră tare. Vasul de spumă se aşeză într'un caserol potrivit, în care se pune până aproape de jumătate apă ferbinte și apoi spuma se bate până devine vîrtoasă și se răcește de tot.

Glazura se întinde preste tortată cu un cuțit lat muiat în apă rece.

Icre false.

Se pune în apă rece o scrumbie (heringă) bine curățită, ca să se tragă sarea din ea. Apoi se trec printr'o străcurătoare 2 sardale și 1 sardină, la care se adauge $\frac{1}{2}$ de ceapă și $\frac{1}{2}$ de măr foarte fin pisate și puțin mărarui. Se scot apoi ierale din scrumbie și mestecându-se bine cu 3 decagr. de unt proaspăt se amestecă cu scrumbia tocată de tot mărunt. La aceasta se adauge în fine unt de lemn, un gălbineș de ou fert vîrtos și străcurat, puțin ardei, piper și suc de citroană. Urmând acest procedeu putem servi icre false foarte gustuoase.

Friptură tocată de vițel.

Se ia o chilă de carne din pulpă de vițel, care se toacă și se amestecă cu o jimbă muiată în lapte, unu sau două ouă, puțină sare, ceapă prăjită, frunze de lauri (Loorber) fin pisată, coajă de citroană și cimbru. Cărnii își dă forma de pulpă, se impană cu slănină și se frige în unt sau unoare.

Posta abonaților.*

Abonațului „cu nasul răsu“.

Probabil că benzinul e un mijloc foarte bun contra roșetei nasului; dacă însă nasul la marginea nărilor din lăuntru are bubițe, atunci benzinul e stricăios. Eu însă îți recomand — ca pătită — ca atât mânilor și unguiile, cât și batistele ce le ducem la nas să fie totdeauna curate. Aceasta din motivul că necurățenia contribue foarte mult la lățirea și durabilitate roșetei nasului. O pătită.

„Candidatului de însurătoare“.

Eu îți recomand să ceri de consoartă pe Irina, care are numai tată și frățior, căci tata și fratele pretind a fi numai stimați de d-ta; eară din contră dacă ai cere de consoartă pe Elena cum îți recomandă St. D. Lucreția Someșianca, să poate întâmpla ca d-ta să-și împărți iubirea la două... și așa cu atât mai greu ai putea suporta grijile casnice.

N. N.

*) Posta abonaților, cum o arată și numele, se pune la dispoziția abonaților pentru întrebări și răspunsuri de ori-ce fel. Rugăm pe onoareti cetitori a se folosi de ea cât mai mult: ea este asemenea unui salon unde se conversează despre toate lucrurile, serioase și hazlii. Deja am primit câteva întrebări.

De-ale casei.

Contra mânilor umede.

Nimic nu e mai genant ca mânilor umede. Putem ameliora acest neajuns frictionându-ne mânilor de 2—3 ori pe zi cu:

Apă de Colonia 90 grame.

Tinctură de beladonă 10 grame.

Apoi ne pudrăm mânilor cu praf de licopodiu.

Contra constipației cronice.

Medicul englez Dr Prowse recomandă următorul mijloc simplu celor atinși de constipație cronică. În toate zilele bolnavul să-și facă câte un clisir cu apă căldicică, în care să se fi adăugat 3 linguri de glicerină. Bolnavul să stea culcat pe o parte câtva timp, după-ce și-a făcut clisirul.

Scoaterea petelor.

Petele de smoală și păcură se pot scoate din haine în modul următor: Se coase patajur împrejur cu un fir alb și se acopere apoi un gălbineș de ou. Haina să acață apoi și se lasă să se usuce. Mai târziu se spală pata cu săpun obișnuit și cu apă căldicică. Dacă haina este veche și pata de demult, este mai practic a o spăla întreagă, căci altfel la locul unde a fost pata rămâne altă pată, care e mai curată, ca restul hainei.

Știri de pretotindenea.

Tuturor st. cetitorare și cetilor le dorim sărbători fericite. Deo D-zeu că sărbătorile Invierii să le poată petrece în deplină sănătate și mulțumire.

În Brașov a reșosat în 13 I. c. valorosul profesor dela gimnasiul nostru de acolo Ioan Popea, în vîrstă de 64 ani. A fost un bărbat cu multă erudiție și cu mare zel pentru școală. A scris câteva cărți bune. Reșosatul a fost frate cu P. S. Sa episcopul Caransebeșului, Nicolae Popea.

Țarul Rusiei a acordat lui G. Rosetti Solescu, ministrul României la Petersburg, medalia de aur ca recunoștință pentru meritele sale, cu ocazia unei expoziții de costume internaționale.

Sâmbătă dimineață în 11 Aprilie au trecut cu un tren separat prin gara Predealului o grupă de 150 de excursioniști sub conducerea savantului profesor Dr. G. Tocilescu, ca să iee parte la congresul latin ce se va ține acum în Roma. Fiecare membru din vesela grupă a excursioniștilor avea la butonieră tricolor național.

— Tinerimea gimnasiului din Blaj, condusă de mai mulți profesori, încă va pleca la Roma. Scopul excursiunii studenților este căștigarea de cunoștințe.

La teatrul francez din Paris în timpul spectacolului, autorul dramaturg Gustav Malavy și-a tras un glonț de revolver în cap.

Din Berlin se anunță că d-șoara Eleonora Strătilescu din Husi a fost promovată în mod solemn doctor în filosofie. Aceasta e primul cas la universitatea din Berlin, când o femeie e promovată doctor în filosofie.

Prințipele imperial al Germaniei și fratele său, prințul Eitel Frederic, au sosit în zilele trecute la Constantinopol. Prinții au fost salutați la Yildiz-Kiosk de către Sultan, în modul cel mai cordial.

Cum va fi luna Aprilie? Profesorul Falb din Viena, faimosul metereolog, și-a făcut prognosticul relativ la vremea ce o să avem în cursul lunii Aprilie. El nu-i niciodată optimist în afirmațiunile sale.

Astfel el zice că luna Aprilie va fi foarte schimbăcioasă, până la 9 va ploua, temperatură urecată și tendență spre furtună.

Dela 10 până la 13, temperatura va scăda și va ningea. Ziua de 12 va fi o zi critică de prima ordine.

Dela 14 până la 26, ploile vor scăda în mod succesiv și temperatura va scăda mai prejos de mijlocie; vom avea chiar zăpadă.

Spre sfîrșitul lunii va fi mai cald, însă în același timp vom avea ploi torențiale.

Ne-ar fi plăcut ca profetiile lui Falb să nu se adeverească. Durere însă că de astădată, previziunile î-său împlinit. Pe când scriem aceste rînduri neaua cade ca la Crăciun. Fragedele frunze verzi chemate la viață de glasul invictor al primăverii, zac sub greutatea stratului de nea. Totul e îmbrăcat în haină albă. Așa sunt uneori surprinderile lui Aprilie.

Din Paris se scrie că o doamnă, anume Thouret, a tras 2 focuri de revolver asupra cunoșcutului scriitor Marcel Prevost, fără să-l nimerească. Fiind arestată, dînsa a declarat că a voit să-și răzbune asupra lui, pentru că a părasit-o. Prevost a rugat autoritatea, ca să fie pusă în libertate doamna Thouret și cerea lui a fost satisfăcută.

O știre mai nouă anunță, că fratele d-nei Thouret, auzind acum despre necredința lui Marcel Prevost, l-a provocat la duel.

Duelul s-a întemplat și după cum anunță o telegramă din Paris, fratele d-nei Touret a fost rănit la mâna dreaptă.

Baronul Bourguignon, fost guvernator al Bucovinei, a plecat Dumineacă scara din Cernăuți. La gară a fost însoțit numai de câțiva funcționari. Nici un Român nu și-a luat rămas bun dela el.

Regele Angliei va sosi la Paris în 1 Mai st. n. La gară va fi întâmpinat de președintele republicei Loubet și de toți membrii guvernului. Regele va descinde la ambasada engleză și va părăsi Parisul la 4 Mai.

Posta redacției.

Cu numărul de azi să împlinește quartalul prim dela apariția foaiei „Femeia și Familia“. Deciș a continuă munca începută, rugăm pe aceia din st. nostri abonanți, cari au plătit numai pe un pătrar de an, să binevoiască și renui abonamentul. Si rugăm pe toți st. cetitori să binevoiască a recomanda și respindă foia noastră în cercul cunoșcuților lor.